

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

Art. III. An accidentia immediatè à Deo assumptibilia sint?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

rum componentes subsistentis distinctis.

Confirmatur primò: Subsistentia totius integralis est extensa & divisibilis, non minus quam ipsam totam: Sed omne extensum & divisibile, est compositum ex partibus: Ergo subsistentia est composita ex partibus, & totius integralis composita est ex partibus, & consequenter constat partialibus subsistentiis quibus ejus partes subsistunt.

Confirmatur secundò: Modus materialis indivisibilis plura & distincta subiecta modificare nequit: Sed subsistentia totius integralis est modus materialis, & actuat plura subiecta, scilicet partes ex quibus componitur: Ergo nequit esse indivisibilis, sed necessario divisibilis est, subindeque pluribus partialibus subsistentiis constat.

Ad objectionem respondeo, concessa Majori, negando Minorem, & ad illius probationem distinguo secundum partem Majoris: Subsistentia consequitur entitatem, & illi proportionatur, proportionem habitudinis, concedo Majorem. Proportionem omnimodam convenientiam, nego Majorem, & concessa Minori, nego Consequentiam. Nam licet subsistentia proportionari debeat cum entitate totius ad quam necessario sequitur, proportionem habitudinis per modum terminum, cum natura terminabili, non debet tamen in omnibus convenire cum illa; ac proinde ex tali proportionem non sequitur quod si entitas est composita ex pluribus entitatibus, etiam subsistentia debeat esse composita ex partialibus subsistentiis, quia subsistentia talis compositio repugnat, sicut & existentia. Unde

Ad primam confirmationem nego Majorem, ut enim subsistentia esset divisibilis & extensa, deberet partibus immediate, sed toti, & ratione illius convenire immediate, sed ideo non est extensa & divisibilis, sed inextensa & indivisibilis. Ex quo patet responsio ad alteram confirmationem, Major enim distinguenda est: Modus materialis indivisibilis plura & distincta subiecta modificare nequit, immediate, & ratione sui, concedo Majorem. Mediate, & ratione alterius, nego Majorem, & sub eadem distinctione Minoris, nego Consequentiam; nam subsistentia non actuat immediate partes componentes totum, sed immediate actuat totum, & illo mediante partes: Sic autem actum indivisibilem plura actuare subiecta non repugnat, ut constat in existentia, quæ indivisibilis est, & tamen actuat materiam & formam, quia non ad illas immediate, sed mediate comparatur, scilicet mediante toto, cui primò & immediate convenit.

ARTICULUS III.

An accidentia immediate à Deo assumptibilia sint?

Certum est apud omnes, accidentia, mediantem substantiam cui inhaerent, posse à Deo assumi, si nimirum substantia illa quæ est eorum subiectum assumatur; unde de facto intellectus & voluntas aliæque proprietates hominis, ac cetera accidentia communia, mediâ humanitate, Verbo Divino unita sunt. Difficultas ergo solum est de immediata illorum assumptione, de qua variæ sunt sententiæ: Multi enim ex Recentioribus negant illam esse possibilem, ita Suarez,

Vazquez, Granadus, & Lorca. Alii verò, ut Medina, Nazarius, & Valentia, docent posse accidens assumi à Deo ad subsistendum per divinam subsistentiam. Tertia sententia, quæ inter has duas extremas media est, asserit nullum accidens posse assumi ad subsistendum divinâ subsistentiâ, bene tamen ad existendum increatâ Dei existentia. Hanc tenent Cabrera, Alvarez, Joannes à S. Thoma, Cipillus, & alii recentiores Thomistæ.

§. I.

Statuitur prima conclusio.

B Deo primò: Nullum accidens est immediate assumptibile ad personalitatem, seu subsistentiam divinam.

Hanc conclusionem, impugnatis aliis rationibus, probat Vazquez hoc discursu: Non est cum fundamento astruibilis alius modus unionis immediata cum Deo, præter illum quem ex mysterio Incarnationis colligimus: Sed immediata unio accidentis cum divina subsistentia, ex mysterio Incarnationis colligi nequit; cum unio cum divina subsistentia quam in hoc mysterio habemus, sit naturæ substantialis & ex se per se subsistentis, seu nata per se subsistere: Ergo accidens posse immediate assumi & elevari ad divinam subsistentiam & personalitatem, sine fundamento asseritur.

Simili discursu utitur Granado, probatque conclusionem istam, ex eo quod à Sanctis Patribus qui de mysterio Incarnationis tam copiose disputaverunt, non fit mentio de alio genere unionis, quam de illo quo natura substantialis unitur cum subsistentia divina; subindeque possibilitas unionis naturæ accidentalis cum divina subsistentia, absque fundamento astruitur.

Sed hoc argumentum non urget, potestque enervari instantia desumpta ex communi Theologorum sententia, quam illi Authores præstentur, asserente posse irrationalem naturam immediate uniri divinæ subsistentiæ: Etenim ex mysterio Incarnationis solum habetur unio substantialis naturæ rationalis cum Deo, in unitatem personæ, & tamen, hoc non obstante, cum fundamento astruitur possibilis unio naturæ irrationalis cum Deo in unitatem non personæ, sed suppositi: Ergo ex eo quod unio quæ ex mysterio Incarnationis habetur, solum sit naturæ substantialis potentis ex se per se existere, perperam infertur alium unionis modum esse impossibilem, & sine fundamento inventum.

Alii ex Recentioribus ad nostram conclusionem asserendam moventur ex eo quod inter naturas communi subsistentia terminatas, necessario intercedit communicatio idiomatum, ita ut ipsæ naturæ, & quæ illis propria sunt, adinvicem prædicentur in concreto: Unde istæ propositiones sunt veræ, *Deus est homo: Homo est Deus*: Sed natura accidentalis, neque in abstracto, neque in concreto potest prædicari de Deo; hæc enim propositio, *Deus est albedo*, & ista, *Deus est albus*, verificari nequeunt: Ergo natura accidentalis non potest cum natura divina in eadem subsistentia conjungi, ac proinde non potest immediate uniri subsistentiæ divinæ, nec per eam terminari.

Sed nec etiam hæc ratio urget, potest enim infringi exemplo animæ rationalis, quæ in tri-

duo remanet unita Verbo; & ejus substantiā terminata, & tamen de Verbo nec in abstracto nec in concreto prædicari poterat, nam Verbum, nec anima, nec animatum dici potest; ad primum enim necessaria esset identitas animæ rationalis cum Verbo, unde hæc propositio, *Verbum est humanitas*, defectu identitatis humanitatis cum Verbo, falsa est: Ad secundum verò oportet ut Verbum ab anima rationali informaretur, quod implicat: Ergo stat naturam aliquam à Deo assumi, & ipsius substantiā terminari, absque eo quod adinvicem prædicentur.

68. Tertiò alii arguunt, & sic probant nostram conclusionem. Ex substantiā & natura per illam terminata, debet unum per se resultare: Sed ex natura accidentali, & substantiā divina, unum per se resultare nequit, cum accidens & substantia genere distent: Ergo accidens non potest immediate divinā substantiā terminari.

69. Sed hæc etiam ratio inefficax apparet, quia non minus distant genere substantia creata & increata, quam substantia & natura accidentalis; Deus enim est extra genus, nec in aliquo prædicamento continetur, ut in Tractatu de Attributis ostendimus: Sed hæc distantia non obstante, ex substantiā Verbi & humanitate assumpta, resultat unum per se, ut docet D. Thomas supra qu. 2. art. 6. Ergo pariter quod accidens & substantia divina distent distantia genericā, non impedit, quin ex illorum unione resultet unum per se.

70. Confirmatur: Ideo ex unione humanitatis ad Verbum resultat unum per se, quia licet humanitas adveniat enti completo, trahitur ad esse illius: Sed in eo ipso quod natura accidentalis uniretur cum Deo quoad substantiam, traheretur ad esse divinum: Ergo illis ut unitis unum per se resultaret; & per consequens male probatur non posse accidens uniri substantiæ divinæ, ex eo quod ex illis sic unitis unum per se resultare nequeat. His ergo rationibus, quibus communiter utuntur Recentiores, ut inutilibus aut inefficacibus prætermittis.

71. Probatur conclusio ratione fundamentali, quæ potest sic breviter proponi. Quod non est per se capax substantiæ propriæ, nequit immediate assumi ad substantiandum substantiā divinā: Sed accidens non est per se capax substantiæ propriæ: Ergo non potest immediate assumi ad substantiandum substantiā divinā. Major pater, nam assumptio creaturæ ad substantiandum substantiā divinā, fit ab hoc ut loco substantiæ propriæ substantia divina substituat in illa. Minor verò in qua est difficultas probatur primò. Substantia substantialis, seu modus essendi per se, ita est proprius substantiæ, sicut modus essendi per inhaerentiam in alio, proprius est accidentis: Sed modus inhaerentiae ita est accidenti proprius, ut repugnet communicari substantiæ: Ergo & modus per se existendi, ita appropriatur substantiæ, ut implicet competere accidenti.

Secundò eadem Minor suaderetur. Substantia est ultimum complementum substantiæ in genere substantiæ, atque actus veluti secundus aptitudinis ipsius substantiæ ad essendum per se: Sed accidens non est capax ultimi complementi substantiæ in genere substantiæ, atque actus secundi aptitudinis illius ad essendum per se; sicut neque est contra substantia est capax ultimi complementi accidentis in genere accidentis: Ergo accidens non est de se capax substantiæ propriæ.

72. Hinc potest deduci alia ratio in confirmatiō-

A nem nostræ conclusionis, quæ præcedentem magis illustrabit: nam assumi ad substantiandum divinā substantiā, est fieri ultimum complementum in genere substantiæ, per substantiam divinam, nequit accidens esse ultimum complementum in genere substantiæ: Ergo nec assumi ad substantiandum substantiā divinā. Major est certa, cum enim substantia nihil aliud sit quam ultimum complementum in genere substantiæ, assumi ad substantiandum substantiā divinā est fieri ultimum complementum in ratione substantiæ per divinam substantiam. Minor verò probatur. Aliquid esse completum in genere substantiæ, necessarium supponit illud quod sic dicitur completum, esse substantiam, sicut aliquid esse ultimum complementum in genere entis, vel accidens, essentialiter supponit id quod dicitur ita compleri, esse ens, vel accidens: Sed implicat accidens esse substantiam: Ergo & esse ultimum complementum in ratione substantiæ.

S. II.

Alia Conclusio stabilitur.

Dico secundò: non implicat accidens uniri immediate cum existentia divina.

Probatur: Sicut potest assumi ad substantiandum divinam quicquid est capax propriæ substantiæ, ita potest uniri divinæ existentie quicquid est capax existentie propriæ: Sed accidens habet suam propriam existentiam distinctam realiter à sua essentia, & ab existentia subiecti: Ergo potest assumi ad existendum divinā existentia. Minor supponitur ex Metaphysica, Major verò est manifesta; eadem enim est ratio de assumptione ad existendum existentia divinā, cum existentia creata (quam suppono ex Metaphysica, distinguere aliter ab essentia) eminenter in existentia Dei creata contineatur, sicut substantia creata eminenter continetur in divina personalitate, seu substantia.

Confirmatur & magis illustratur hæc ratio: Quia existentia humanitatis realiter ab illa distinguitur, & eminenter in divina existentia continetur, potest hæc cum humanitate uniri, illamque existentem reddere; inò defecto humanitatis Christi non existit per existentiam creatam & suam propriam, sed ad divinam & increatam elevatur, ut disp. præcedenti art. 2. contra Vazquez, & Suarez, aliosque Recentiores fuisse ostendimus. Sed existentia accidentis realiter ab ejus essentia distinguitur, & continetur eminenter in existentia divina: Ergo potest divina illius effectum supplere, & cum accidente unita, illud constituere existens, subindeque non repugnat unio immediata accidentis cum divina existentia.

Respondebis, causalem Majoris non esse æquatam, non enim ideo solum potest humanitas per divinam existentiam existere, quia existentia humanitatis realiter ab illa distinguitur, & in existentia divina eminenter continetur, sed insuper quia est natura substantialis, & ideo illi non repugnat per divinam existentiam quæ substantialis est actuari: natura autem accidentalis capax actus substantialis non est, unde sicut ob hanc causam, non potest per divinam substantiam subsistere, ita nec reddi existens per existentiam divinam.

Sed contrà, non minus distat natura creata ab existentia increata & infinita, quam accidentis substantia: Sed quia substantia divina continet

eminenter substantiam naturæ creatæ, quamvis increata sit, potest naturam creatam terminare & reddere substantem: Ergo quamvis existentia divina sit actus substantialis, quia tamen eminenter continet existentiam accidentis, potest cum accidente uniri, & illud existens constituere.

Dices, hoc inter substantiam & existentiam reperiri discrimen, quod substantia ex proprio conceptu est terminus, existentia verò est forma, & ultimus actus: licet autem nulla sit imperfectio in hoc quod formalitas divina terminet naturam creatam, bene tamen in hoc quod illam alteret aut informet; ideoque potest substantia divina immediate uniri naturæ creatæ, secus autem divina existentia.

Sed contra primo: De facto existentia divina reddit humanitatem Christi existentem, ut disp. precedenti art. 2. pluribus ostensum est, & tamen non informat humanitatem; Ergo de conceptu existentie non est actuare informando id quod existens constituit, & consequenter existo capite non repugnat divinam existentiam alicui accidenti uniri, illudque existens reddere.

Secundo, quævis substantia sit actus, non tamē est actus physicè informans, sed terminans, subindeque potest immediate humanitati uniri, absque physica informatione: Ergo similiter quamvis existentia sit ultimus actus; quia tamen ex proprio conceptu formali, non est actus ultimus informans, sed actus ultimus terminans, divina existentia poterit absque informatione naturæ creatæ immediate uniri, & illam existentem reddere.

§. III.

Præcipue objectiones solvuntur.

Obijcies primò contra primam conclusionem. Quod est capax modi essendi per se, potest assumi ad substantiam divinam: Sed omne accidens est capax modi essendi per se: Ergo potest assumi ad substantiam divinam. Minor patet, accidens enim divinitus separari potest à suo subiecto, & ex vi talis separationis acquirere modum essendi per se, sive modum independentiæ à suo subiecto tanquam à sustentante. Major verò probatur: Assumi ad substantiam divinam, est habere ab illa modum essendi per se: Ergo quod est capax modi essendi per se, assumi potest ad substantiam divinam.

Respondeo distinguendo Majorem: Quod est capax modi essendi per se, qui sit substantia, subindeque qui denominet ipsum suppositum, assumi potest post divinam substantiam, concedo Majorem. Quod est capax modi essendi per se, qui non sit substantia, nec proinde constituat suppositum, sed solum sit similis analogicè substantiæ, transeat Minor, & nego Consequentiam. Dico transeat Minor, quia plures Theologi docent, idque satis probabiliter, accidens ex vi separationis à subiecto, non habere aliquem modum essendi per se, sed tantum privari modo inhzrentiæ, quod est esse per se subsistens negativè, non verò positivè. De quo in Tractatu de Eucharistia.

Obijcies secundò contra secundam conclusionem: Existentia substantialis non potest communicari accidenti naturæ: Sed existentia divina naturæ substantialis est; Ergo nequit communicari accidenti, & consequenter non potest accidens immediate divinæ existentie uniri, Major

probatur, sicut substantia supponit rem quæ per illam subsistit esse substantiam, ita existentia substantialis debet supponere illud cui suum effectum formalem tribuit, esse substantiam: Ergo accidens nequit existere existentia substantiali.

Respondeo distinguendo Majorem: Existentia substantialis eminenter & formaliter, concedo Majorem. Existentia substantialis formaliter, & accidentalis eminenter, nego Majorem, & sub eadem distinctione Minoris, nego Consequentiam: Nam existentia divina, quamvis sit substantialis formaliter, est tamen eminenter accidentalis, & ideo potest accidenti communicari: Sicut potest communicari naturæ substantiali creatæ, quia quamvis sit existentia increata formaliter, est tamen eminenter existentia creatæ, cum illam eminenter contineat. Divina autem substantia non est substantialis eminenter & formaliter, quia eminenter non continet substantiam aliquam creatam, per quam subsistere possit natura accidentalis, & ideo est ita propria substantialis naturæ, ut accidentali communicari non possit.

Respondeo secundò negando absolute Majorem, ad cuius probationem, nego paritatem: Disparitas est, quia cum omnis substantia sit ex propria sua ratione ultimum complementum rei in ratione substantiæ, debet necessariò supponere rem illam cuius dicitur substantia esse substantiam: At verò existentia, etiam substantialis, cum ex proprio suo conceptu sit solum ultimum complementum in ratione entis, ratio substantialis vel accidentalis merè materialiter se habet ad ipsam; subindeque ut accidens sit capax existentie divinæ, licet substantialis, non requiritur quod sit substantia, sed sufficit quod sit aliquid complebile in ratione entis.

Obijcies tertio: Illud solum potest assumi ad existendum existentia divinæ, quod potest constituere unum ens per se cum Deo, Deus enim non potest venire in compositionem entis per accidens: Sed accidens nequit constituere unum ens per se cum Deo: Ergo nec assumi ad ejus substantiam. Minor probatur: Quæ non sunt ejusdem generis, sed diversi, nequeunt uniri ad faciendum unum ens per se: Atqui accidens & Deus sunt diversi generis; Ergo unum per se constituere nequeunt.

Respondeo negando Minorem, & distinguendo ejus probationem: Quæ sunt diversi generis nequeunt uniri inter se ad faciendum unum ens per se, si ambo afferant suas proprias existentias, concedo. Si unum illorum sit privatum suâ propria existentia, & trahatur ad existentiam alterius, sicut traheretur accidens ad existentiam Dei, ex suppositione quod assumeretur ad illam, negatur.

Obijcies ultimò: Si accidens v. g. albedo, assumeretur à Deo ad existendum existentia increata, denominaret Deum ipsum album, sicut humanitas assumpta denominat Deum hominem: Sed hoc non debet admitti, esse enim album non potest tribui ab albedine, nisi subiecto cui inest, Deus autem nequit esse subiectum albedinis: Ergo implicat accidens assumi à Deo, ad existendum existentia divinam.

Respondeo negando sequelam, solum enim in casu objectionis, Deus diceretur habens albedinem, non tamen album: Sicut in triduo Verbum quod remansit unitum animæ Christi, dici poterat habens animam, non tamen animatum; & ratio est quia illud solum dicitur album, vel

animatum, cui inhæret albedo, vel quod informatur ab anima: albedo autem nequit inhære Deo, nec Verbum ab anima informari.

Mitto plura alia argumenta quibus A diverſarii probare contendunt, nullam entitatem creatam poſſe exiſtere per exiſtentiam realiter ab illa diſtinctam, tum quia hæc ſpectant ad Philoſophiam, & à noſtris Thomiſtis in Metaphyſica clare diluuntur, tum etiam quia facile enervari ac infringi poſſunt exemplo humanitatis Chriſti, quam per divinam exiſtentiam exiſtere, diſputatione præcedenti oſtendimus, & docet frequentior, probabiliorque ſententia. Unde præſentem difficultatem ad id ſolum reſtringimus, an ſcilicet accidenti, ex aliqua peculiari ratione, repugnet divinæ exiſtentia exiſtere, ſicut ei repugnat, divinæ ſubſiſtentia terminari.

ARTICULUS IV.

Utrum natura creata, ſubſiſtens in propria perſona, & propria perſonalitate retentâ, poſſit aſſumi ad ſubſiſtentiam divinam?

88. **D**ixi naturam creatam, quia extra dubium eſt, perſonalitatem ipſam aſſumi non poſſe ad ſubſiſtendum per divinam ſubſiſtentiam: Tum quia ſubſiſtentia eſt ultimus terminus in linea & ratione ſubſiſtendi: Termino autem ultimo, ulterius terminatio eſſentialiter repugnat. Tum etiam, quia non ſtat perſonalitatem aſſumi, & non aſſumi perſonam ad ſubſiſtendum: Implicat autem perſonam aſſumi ad ſubſiſtendum, cum perſona ſit rationalis natura individua ſubſtantia, id eſt incommunicabilis, quod de incommunicabilitate alteri ut ſuppoſito accipiendum eſſe conſtat; cum perſona poſſit communicari naturæ, ut patet in perſona Verbi, quæ de facto fuit communicata & unita humanitati.

89. Addidimus in titulo, *propria perſonalitate retentâ*, quia etiam extra controverſiam, & omnino certum eſt, poſſe naturam conjunctam propria perſonalitati aſſumi, ſi per aſſumptionem ipſa perſonalitas expellatur ſeu deſtruatur: Non enim major poteſt eſſe repugnantia, quod natura propria perſonalitate illi conjunctâ privetur, quam quod ſine ulla producat, reſultantiâ ſubſiſtentia propria, per alienam impeditâ.

90. Solum ergo difficultas eſt, utrum natura creata, manens in propria perſona, aſſumi poſſit ad ſubſiſtentiam divinam, conſervatâ propria perſonalitate; ita tamen ut hæc non aſſumatur, ſed ſola natura quæ illâ terminatur; eo modo quo ſi eadem humanitas quæ nunc aſſumpta eſt à Verbo, conſervatâ hac unionem, aſſumeretur etiam à Patre; & ſicut natura divina, cum per æternam generationem communicatur Filio, in illo terminatur propria Filii perſonalitate, non admittendo perſonalitatem Patris.

91. Affirmativam partem docet Martinus Peres Tract. de Incarn. diſp. 9. ſect. 9. Hurtado in Metaph. diſp. 11. ſect. 7. & 3. part. diſp. 44. num. 1. Bernaldus diſp. 24. ſect. 2. pro ea ex antiquis citantes Baconum diſp. 5. quæſt. 1. & Naclantum Theorem. 2. circa finem, illamque non improbabilem cenſet Suarez diſp. 14. ſect. 1. dicens, Authores ita ſentientes vix poſſe ratione convinci. Cæterum, ſententiam negativam (quod ſcilicet

A non poſſit, etiam de potentia absoluta, natura creata, retinendo propriam perſonalitatem, uniri perſonæ divinæ, nec per illius ſubſiſtentiam ſubſiſtere) docent communiter Theologi, non ſolum recentiores, ſed etiam antiqui, quamvis in aliquando ratione hujus impoſſibilitatis non conveniant.

§. I.

Concluſio negativa ſtatuitur.

Dico igitur: natura creata, ſubſiſtens in propria perſona, propria perſonalitate retentâ, non poteſt, etiam de absoluta potentia, uniri perſonæ divinæ, & per illius ſubſiſtentiam ſubſiſtere.

Hanc concluſionem aliqui probant ex definitione perſonæ, de cujus conceptu eſt quod ſit alteri ſuppoſito incommunicabilis: Sed ſi natura creata, propria perſonalitate retentâ, aſſumeretur à ſuppoſito divino, illi communicaretur: Ergo implicat ita aſſumi.

Hæc tamen ratio non urget, poteſt enim facile reſponderi, non eſſe de ratione perſonæ, quod natura ex qua componitur, non communicetur alteri ſuppoſito, vel perſonæ, ſed ſolum quod perſona ipſa ex natura & perſonalitate compoſita, non poſſit illi communicari; nam Perſona Patris æterni convenit definitioni & ratio perſonæ, & tamen illius natura communicatur Filio: Perſona etiam conſtituta ex perſonalitate Verbi & humanitate aſſumpta, competit definitioni perſonæ, & tamen natura humana, perſonalitate Filii retentâ, poteſt Patri communicari, & per ejus ſubſiſtentiam ſubſiſtere: Hæc ergo ratio ſolum videtur probare, quod perſona creata non poſſit aſſumi à perſona divinæ; non autem quod natura propria ſubſiſtentia ſubſiſtens illâque retentâ, non poſſit ab illa aſſumi, de quo ſolum eſt quaſtio in præſenti. Unde

Suarez loco citato, alias reſert rationes, præſertim ex Cajetano, & eas impugnât, ac tandem iſtam conſtituit, quæ maxime illi placet. Propria ſubſiſtentia naturæ creatæ eſt modus quidam intrinſecus per ſe exiſtendi: Sed hic modus habet formalem & immediatam repugnantiam cum illo modo unionis quem habet natura aſſumpta in alio ſuppoſito, quia eſſe per ſe & in alio ſunt modi ita repugnantes, ut unus intrinſecè includat negationem alterius: Ergo implicat naturam creatam ſubſiſtentem in propria perſona, uniri perſonæ divinæ, & in illa ſubſiſtere.

Sed hæc ratio in multis deficit, primò quia duo ſupponit falſa, aut ſaltem incerta & dubia. Primum eſt, quod ſubſiſtentia naturæ creatæ ſit modus illius; illud enim, licet ſit probabile, non eſt tamen certum, nec à Theologis unanimiter recipitur; multi enim cum Cajetano exiſtimant, perſonalitatem creatam non eſſe modum naturæ, ſed entitatem realiter ab illa diſtinctam. Secundum eſt, naturam creatam non uniri perſonæ divinæ immediatè, ſed per aliquem nexum ſeu modum ab illis extremis diſtinctum; oppoſitum enim plures Theologi docent, nosque ſuprà diſp. 6. aliorum ſententiam ut probabiliorē ſecuti ſumus.

Secundò, ex eo quod perſonalitas propria ſit modus naturæ quam terminat, ſequitur tantum quod non poſſit terminare alienam naturam, ſed ſolum propriam, quia modus rei non poteſt modificare niſi rem illam cujus eſt modus proprius; non autem ſequitur, quod natura terminata per